

Tolimoje karalystėje.
Tolimame miške.
Buvo tolimoji pievelė.
Vasarą ten augdavo žemuogės.
O žiemą – ne.

Vieną gražią dieną pievelėje atsirado
didelis būrys gražių tiesių pagaliukų.
Gal vaikai žaisdami prismaigstė jų
į žemę? Gal pavasariais jie dygsta
žemuogių pievelėse?

O gal atkeliavo iš šiltųjų kraštų?
Bet kas gi tuos pagaliukus supaisys?
Jie dažniausiai atsiranda, ir tiek.

Bėgo dienos, o pagaliukai
stovėjo ir neketino niekur eiti.

Taip ir būtų styroję, bet staiga pakilo vėjas.
Vienas pagaliukas triokšt, ir perlūžo pusiau.
Jis galva atsirėmė į žemę, o kad būtų
lengviau, ranka įsisprendė į pilvą.

Vėjas pūstelėjo dar stipriau ir kitam
pagaliukui išpūtė švarkelį.

Paskui ilgai lijo lietus, todėl keli pagaliukai
susirietė, kad pasislėptų nuo drėgmės.

O kai pašvietė saulė, jie ėmė džiūti ir
lankstytis kaip kokie sliekai.

Kitą dieną atskridę drugeliai atsitūpė ant kai kurių pagaliukų.

Taip ir bėgo dienos. Švietė saulė, lijo lietus, pustė sniegas. Visi pagaliukai tapo kreivi ir šleivi. Tik vienas liko tiesus ir išdidus. Tai buvo pagaliukų karalius.

Jo žmona irgi buvo tiesi it styga, bet gailėdama pavaldinių ji nuolat verkė. Todėl prie kojų visad turėdavo nosinę, kad būtų į ką nusišluostyti ašaras.

Taip jie būtų stovėję iki amžių pabaigos, bet vieną gražią vasaros dieną į žemuogių pievelę užsuko Paršelis. Jis apžvelgė laukymę ir nusistebėjo:

- Oho.
- Tai ne OHO, tai mano vargšeliai pavaldiniai, – pasigirdo plonytis balsas iš po kojų.
- Pažiūrėkite, į ką pavirto mano išdidi, tiesi tauta. Dabar jie kreivi, šleivi ir kuproti. Paršelis pažvelgė žemyn ir pamatė apsiašarojusią karalienę Į.
- Na, gal jūs ir teisi. Užtat jūsų karalystė – kaip tikra žemuogių pievelės abėcėlė.
- ABĖ... kas?
- Abėcėlė.
- O kas ta abėcėlė? – pasidomėjo karalienė.
- Na, tai raidės.
- O kam tos raidės?

– Kaip kam? – nustebo Paršelis. – Juk iš jų susideda skiemėnys, iš skiemėnų – žodžiai, o iš žodžių sudaryta mūsų kalba.

– Vis tiek nesuprantu, – pasakė karalienė. – Kaip iš šitų susiraičiusių vargetų gali susidaryti kalba? Į kokią raidę panašus šis sulūžęs varguolis? – paklausė ji.

– Jis panašus į A raidę.

– O kam ta raidė A?

– Na, ja prasideda žodžiai AČIŪ, AKIS, AKMUO, ATGAJA, AŠ, APAČIA, AGUONA, AGURKAS, ASILĖLIS, AUSIS.

– Žinote, jaunuoli, mūsų, pagaliukų, karalystėje, nėra jokių apačių, o apačiose asilėlių su agurkais. Ir raidžių taip pat. Joje yra tik tiesūs ir lygūs pagaliukai.

Tai yra buvo. – Ir karalienė vėl graudžiai pravirko į nosinaitę.

ADATA

ASILĒLIS

– Asilēlis – tai toks
mielas gyvūnas
ilgomis ausimis!

AUKSAS

AKINIAI

A whimsical illustration of a landscape. In the foreground, a pink pig wearing blue overalls and a striped shirt stands on the left. To its right, a large watermelon sits on the grass, with a slice cut out. Further right, a stick figure stands on a tall, thin structure made of sticks. In the background, another stick figure stands on a hill. The sky is blue with stylized clouds. Various flowers and insects, including ants and a caterpillar, are scattered throughout the scene.

ARBŪZAS

APKABINTI

*Stovi pilkas asilēlis,
Ankstu rytā atsikēlēš.
Asilēlis pilkas,
Jo auselēs ilgos.*

Surimavo Paršelis.

Nes jūs, mano mažieji skaitytojai,
juk žinote, kad tai buvo ne paprastas
paršelis, o Paršelis poetas.